

РЕШЕНИЕ

№ 3562

гр. София, 02.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 19.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **870** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.49 от Закона за промишления дизайн.

Предмет на съдебен контрол е Решение №271 от 24.08.2020 г. на Председателя на Патентно ведомство, с което на основание чл.45 ал.3 и ал.7 от ЗПД е заличена регистрацията на промишлен дизайн рег. № 8810-0002 ВРАТА с притежател [фирма], [населено място], оспорено от същия. В жалбата и в допълнително становище, представено в съдебно заседание се излагат подробни доводи за материална незаконосъобразност на оспорения акт с искане за неговата отмяна.

Ответникът Председателя на Патентно ведомство на РБ, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Е. Г. в съдебно заседание, оспорва жалбата с искане същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна [фирма] не е изразила становище по жалбата.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие на административната преписка, краен акт по която е оспореното в настоящото производство решение, както и преписката във връзка с регистрацията на процесния дизайн.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството пред административния орган е образувано по искане от 20.09.2019 г., депозирано от [фирма], чрез ПИС Д. В. за заличаване регистрацията на промишлен дизайн рег. № 8810-0002 ВРАТА с притежател [фирма]. Екземпляр от същото е изпратен на притежателя на промишления дизайн, като му е предоставен тримесечен срок за възражение. Такова е постъпило на 11.10.2029 г.

Искането е разгледано от състав от отдела по спорове съобразно чл.41, ал.1 т.3 ЗПД, спазена е процедурата, разписана в цитираната разпоредба, като е дадено становище по чл.41 ал.3 ЗПД, че е изпълнен фактическия състав на чл.29 ал.1 т.1 и т.3 от ЗПД за заличаване регистрацията на дизайн рег. № 8810-0002 ВРАТА.

Последвало е издаване на оспореното в настоящото производство решението на Председателя на Патентното ведомство, мотивирано с разпоредбите на чл.29 ал.1 т.1 и т.3 от ЗПД. За да постанови решението, административният орган е анализирал снимки от уеб страници: www.fabrikavoshod.ru /Д1/, www.richhouse.eu /Д2/ и от фейсбук страница: V. /Д3, Д4, Д5/, както и извадка от базата данни на румънското патентно ведомство на регистриран дизайн с рег №RO F/0068/2014 /Д6/. Приел е, че атакувания дизайн е идентичен на известните дизайни от Д1, Д2, Д3, Д4 и Д6, съгласно чл.12, ал.2 от ЗПД, поради което е изпълнена хипотезата за заличаване по чл.29 ал.1 т.3 от ЗПД. Изложено е, че към датата на подаване на заявката за регистрация на атакувания дизайн – 23.01.2019 г. не е отговарял на изискването за новост по чл.12 ал.1 ЗПД и не е бил оригинален по смисъла на чл.13 ЗПД, тоест изпълнени са изискванията на чл.29 ал.1 т.1 и т.3 ЗПД за заличаване регистрацията му. Решението е получено от оспорващото дружество на 10.09.2020 г.

От приложеното копие на административна преписка е видно, че за регистрация на процесния промишлен дизайн е подадена заявка на 23.01.2019 г., като същият е регистриран на 26.02.2019 г. със срок на действие 23.01.2029 г. и притежател [фирма], [населено място].

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу подлежащ на съдебен контрол акт. Оспорващото дружество е уведомено за издаденото решение на 10.09.2020 г., а жалбата против него е постъпила при ответника на 09.12.2020 г. – в срока по чл.49 ЗПД.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт, на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Атакуваното Решение е издадено от материално компетентен орган (чл.45, ал.7 ЗПД, вр. чл.45 ал.3 от ЗПД) - Председателя на Патентно ведомство, поради което съдът намира, че същото не страда от порока по чл.146, т.1 АПК.

Постановено е в изискуемата писмена форма и съдържа всички реквизити по чл.59, ал.2 АПК, и при постановяването му не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, като съдът не констатира и пороци във формата на административния акт. Решението съдържа фактическите и правни изводи на органа, мотиви за достигнатия краен извод, които са проверими от съда, спазени са и останалите формални изисквания към съдържанието на индивидуалните

административни актове – посочени са наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, правни и фактически основания за издаването му, разпоредителна част, дата на издаване и подпис, указания относно срока и реда за обжалване.

Съдът счита, че при постановяването му не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, които да бъдат определени като съществени и които да мотивират неговата отмяна. Нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Такива съществени нарушения на административнопроизводствените правила не се констатираха. Спазена е процедурата по чл. 41 ЗПД. На всяка от страните в производството е даден достатъчен и законоустановен срок да вземе становище по исканията и възраженията на другата страна, които в тяхната съвкупност са обсъдени от административния орган в процесното решение.

Относно преценката на материалната законосъобразност, съдът счита следното:

Атакуваното решение е мотивирано с изпълнен фактически състав на чл.29 ал.1 т.1 и т.3 от ЗПД.

Според чл. 29 ал. 1, т.3 ЗПД регистрацията се заличава по искане на всяко лице, когато дизайнът е идентичен по смисъла на [чл.12, ал.2](#) на дизайн, станал общодостъпен по какъвто и да е начин преди датата на подаване на заявката, съответно приоритетната дата, където и да е по света, или е идентичен на дизайн, който е заявен преди датата на подаване на заявката за регистрация, съответно приоритетната дата, и регистриран по национален или международен ред или като дизайн на Общността. Съгласно чл.12 ал.2 ЗПД дизайните се считат за идентични, ако техните особености се различават само в несъществени елементи.

При тази правна уредба следва да се извърши преди всичко преценка за наличие, респ. липса на идентичност на атакувания дизайн с дизайните от Д1, Д2, Д3, Д4 и Д6, представени с искането за заличаване регистрацията.

Несъществени са елементите, които нямат отношение към цялостното формообразуване на продукта и се дължат на функционална предопределеност или са трудно забележими. Несъществени са елементите, които не променят основните формообразуващи характеристики на дизайна, т. е. които не водят до промяна на дизайна, която да може да се установи от пръв поглед. Несъществените елементи не променят общото възприятие на дизайна.

Съществени са елементите, които са формообразуващи за даден дизайн. Дизайнерът е този, който има роля в създаването на формата и вида на елементите. Всички елементи, които въздействат на формообразуването на изделиято, са доминиращи, поради което са съществени елементи.

Дизайнът е естетическа категория. За това формообразуващите детайли са предмет на специално проектиране от страна на дизайнера. Тук се проявява степента на свобода на дизайнера да проектира тези формообразуващи елементи. Така че видимият външен вид на всеки елемент не е продукт само на техническото задание, но е продукт и на творческата дейност на дизайнера, постигайки определен естетически ефект, който е характерен за дизайна. Преценката за наличието на оригиналност на един дизайн се основава на това дали цялостното впечатление, което той създава у информирания потребител, се различава ясно от впечатлението, което създава у него

дизайн, станал общодостъпен преди датата на приоритета му, като при това се вземат предвид естеството на продукта, към който е приложен дизайна или в който същият е включен, а също и промишления сектор, който го произвежда и степента на свобода на автора на дизайна при разработването му. Свободата на дизайнера се изразява във възможността да реализира съществени елементи по различен начин, така че у информирания потребител да се създаде различно цялостно впечатление.

Законодателят е дал легална дефиниция на понятието "информиран потребител". Съгласно [§1, т. 14 ЗПД](#) "информиран потребител" е потребител, който има познания, опит и интереси в съответния стопански сектор, към който принадлежи продуктът, към който е включен или приложен дизайнът. По-пълно обяснение на понятието е дал Съдът на Европейския съюз във връзка с приложимостта на чл.6 от Регламент (ЕО) № 6/2002 на Съвета от 12.12.2001 г. относно промишления дизайн на Общността (Регламент (ЕО) № 6/2002), който третира въпроса за основанията за обявяване на един общностен дизайн за недействителен. Съдържанието на употребеното в чл.6 от Регламент (ЕО) № 6/2002 понятие "информиран потребител" е с идентично съдържание като понятието "информиран потребител" в чл.11 от Директива 1998/71/ЕО на Европейския парламент и Съвета от 13.10.1998 г. относно правната защита на индустриални дизайни (Директива за дизайна), която транспонира Закона за промишления дизайн. Съдът на Европейския съюз приема, че понятието "информиран потребител" е "междинно понятие между приложимото в правото на марките понятие за среден потребител, от когото не се изискват никакви специални познания и който по принцип не извършва пряко сравнение между конфликтните марки, и това за вещо лице, експерт със задълбочени технически умения. В този смисъл понятието за информиран потребител може да се разбира като обозначаващо потребител, който не е със средна степен на внимание, а е особено бдителен, било поради личния му опит, било поради по-широките му познания в съответната област" /решение Р. I., С-281/10 Р/ При тълкуване на понятието "информиран потребител" съдът счита, че решаващият орган необосновано е ограничил фигурата на информирания потребител до лицето, което избира врата за монтаж в дома си. Безспорно това лице като краен потребител има такова качество, но същото качество би имало и лице, което търгува с врати. В този смисъл информиран потребител в случая е търговецът, който по занятие предлага /продава/ тези продукти, както и евентуалния купувач. Всички тези лица имат определени наблюдения спрямо различните дизайни на врати, както и познания за характерните им особености, свързани с формата и цветовото съчетание. Това са "потребители", които имат възможност директно да сравняват различни дизайни на врати, показват завишен интерес към продуктите и сравнително висока степен на внимание при употребата им. "Потребител, който е запознат с продукта и с различните негови дизайни, проявява особено висока степен на внимание и е в състояние, при възможност, да направи пряко сравнение на по-ранния с оспорвания дизайн" (решение N. по съединени дела C-101/11 Р и C-102/11 Р).

В съответствие с [чл.12, ал. 2 ЗПД](#) в решението на ПВ е изследван въпроса дали ли са различия в съществени елементи от атакувания дизайн и от противопоставените дизайни, като е прието, че разликите по между им са несъществени, тъй като не променят по същество формата и орнаментацията, които са еднакви при сравняваните врати.

При установени различия в съществени елементи между противопоставените

дизайни, същите няма да са идентични, както и обратното, при установени различия в несъществените елементи, дизайните ще са идентични. Съдът споделя доводите на административния орган, че формата и орнаментацията при сравняваните врати е еднаква. Възражението на жалбоподателя /в писменото му становище представено в с.з/ е, че е налице разлика в комбинацията от геометрични елементи, пропорции и брой на елементите и цветовете им. Ответникът също не отрича наличие на различни цвятни нюанси, с които са представени вратите от сравняваните дизайни, както и разлика в броя на геометричните елементи, но поддържа тезата, че тези разлики са несъществени. Според жалбоподателя обаче, тези разлики са съществени и водят до липса на идентичност. В тази връзка съдът приема, че следва да се прави разлика между цвят и цвятни нюанс. Нюансът е характеристика на цвета, а не друг цвят. Нюансите на цветовете са тяхната изменчивост в линията тъмно-светло. Когато към даден цвят прибавим бяло се получава пастелен цвят, който е по-светъл. Когато прибавим черно, цветът става по-тъмен. Видно от изложеното в оспореното решение безспорно за съда е, че Д2, Д3 и Д4 показват врати в цвят в различни нюанси на кафявия цвят, докато атакувания дизайн е представен в тъмно кафяв цвят. Става въпрос обаче не за други, различни цвят, а за нюанс на цвета. Цветът /цветовото съчетание/ на двата дизайни, е от значение при установяване на идентичността им, тъй като съгласно чл.3, ал.1 ЗПД дизайнът, като проява на видимия външен вид на продукта, включва и цветовото съчетание. Жалбоподателят, въпреки указаната му доказателствена тежест не е ангажирал доказателства, че сравняваните дизайни Д2, Д3 и Д4 са с различен цвят. От доказателствата по преписката се установява не различен цвят, а различен нюанс на цвят, който както се посочи, представлява степените на един цвят от най-светло до най-тъмно, при което се запазва качеството на цвета (топло или студено), а се изменя само неговата светлосила. Не се ангажираха доказателства оборващи тези изводи, вкл. и чрез необходимост от специални знания. Съдът споделя изводите на ПВ, че разликата в нюанса е несъществена, тъй като едва неосезаемо променя визията, няма отношение към цялостното формообразуване на продукта, не променя общото възприятие и не създава различно цялостно впечатление в информирувания потребител.

В оспореното решение са констатирани и различия в орнаментите. В атакувания дизайн правоъгълните орнаменти са 6 бр., с еднаква големина, като крайните орнаменти са разположени плътно до рамката. При по-ранния дизайн Д2, Д3 и Д4 правоъгълните орнаменти са 5 бр., като средните са еднакви, а крайните са с по-малка височина. Съдът счита, че правилно така констатираните разлики са прието за несъществени, тъй като нямат отношение към цялостното формообразуване и са трудно забележими. Сравняваните дизайни са с еднакви по вид орнаменти, като разликата е само в броя им /с един по-малко/ и в разстоянието между тях.

Следователно, атакувания дизайн рег. № 8870-0005 ВРАТА и дизайните от Д2, Д3 и Д4 са идентични по смисъла на чл.12, ал.2 ЗПД.

Видно от отразеното в оспореното решение дизайните по Д1 и Д6 показват врати в бял цвят, което безспорно представлява различие в съществен елемент. Следователно по отношение на тях е налице различие в съществен елемент от атакувания дизайн и от противопоставените дизайни, при което същите не са идентични по смисъла на чл.12, ал.2 ЗПД.

Въз основа на направения извод за идентичност на дизайните от Д2, Д3 и Д4 необходимо е да се прецени налице ли са останалите предпоставки на чл.29

ал.1 т.3 от ЗПД , а именно дали противопоставените дизайни са станали общодостъпни по какъвто и да е начин преди датата на подаване на заявката за регистрация /23.01.2019 г./, съответно приоритетната дата, където и да е по света. Настоящият състав намира, че от събраните по делото доказателства се установява, че преди подаване на заявката на посочената дата са били налице идентични дизайни от Д2, Д3 и Д4, които са станали общодостъпни чрез публикация в уеб страница www.fabrikavoshod.ru /Д2/ от 06.06.2017 г. и във фейсбук страница: V. - Д3 от 06.04.2018 г. и Д4 от 28.04.2018 г. Датите на публикациите на тези две страници са намерени и проверени чрез I. A.. Жалбоподателят отрича, че противопоставените дизайни са общодостъпни преди 23.01.2019 г., но не представя доказателства във връзка с тези си твърдения. В негова тежест е установяването на този факт, от който черпи благоприятни правни последици. Следователно, налице са идентични известни дизайни от Д2, Д3 и Д4, разгласени чрез публикация в посочената интернет страница и фейсбук страница преди подаването на заявката на 23.01.2019 г.

По другото посочено от ответника правно основание по чл.29 ал.1 т.1 от ЗПД:

Според посочената разпорежда регистрацията се заличава по искане на всяко лице, когато дизайнът е регистриран в противоречие с чл. 3 или чл.11, ал.1. Съгласно чл. 11 ал. 1 от ЗПД регистрира се дизайн, който е нов и оригинален. Липсата на новост на един атакуван дизайн означава, че дизайнът е идентичен на друг дизайн, станал общодостъпен преди датата на подаване на заявката/датата на приоритета на първия /чл.12 ал.1 от ЗПД/. Преценката дали един дизайн е нов се прави въз основа на обективно визуално сравнение на противопоставените дизайни. В случая, както се посочи по-горе, по-ранните дизайни, станали общодостъпни преди датата на подаване на заявката за регистрация - 23.01.2019 г., са идентични с атакувания промишлен дизайн № 8810-0002. Щом е налице идентичност не може да има новост. Следователно не е налице новост, а липсата на новост, т.е. идентичността на сравняваните дизайни прави безпредметна преценката за оригиналност по смисъла на чл.13 ЗПД, тъй като идентичните дизайни създават еднакво цялостно впечатление у информирания потребител.

Във връзка с гореизложеното настоящият състав намира, че са били налице основанията за заличаване на процесния дизайн, тъй като са налице предпоставките на чл. 29, ал. 1, т. 1 и 3, вр. чл. 11, ал. 1 и чл. 12 и чл. 13 от ЗПД.

Предвид изложеното следва извода за неоснователност на жалбата, като обжалваното решение, като правилно, следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и предвид своевременно направеното искане в тази насока на основание чл.143, ал.3 АПК на ответника се дължат разноски. В настоящия случай ответникът е представляван от юрисконсулт, като съдът в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, определя размер на възнаграждението от 100.00 лева. Тази сума оспорващото дружество следва да бъде осъдено да му заплати.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен

съд - София-град, II отделение, 52-и състав

Р Е Ш И:

ОТХЪРЛЯ жалбата на [фирма], [населено място] против Решение №271 от 24.08.2020 г. на Председателя на Патентно ведомство.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място] да заплати на Патентното ведомство на РБ сумата от 100.00 (сто) лева – разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: